

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobkyně: **1) H. V., 2) nezl. K. I.,** zast. matkou jako zákonnou zástupkyní, oba právně zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2011, č. j. OAM-107/LE-BE02-K01-R2-2010, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna advokáta JUDr. Ing. Jiřího Špeldy se určuje částkou 8.228,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové na účet soudem ustanoveného zástupce do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení včetně rozhodnutí vydaných žalovaným a rozhodnutí správních soudů

[1] Rozhodnutím žalovaného specifikovaným v záhlaví nebyla žalobcům udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

[2] Krajský soud, neboť se v případě žalobkyně sub 1/ jednalo o opakovanou žádost, ověřil ze správního spisu žalovaného průběh a výsledek předchozího řízení. Žalobkyně podala svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 20. 2. 2009, uvedla v ní, že do České republiky přicestovala za prací, žádné azylově relevantní důvody nepřednesla. Na Ukrajině zůstal její syn, v České republice se jí dne 13. 1. 2009 narodil ze vztahu s panem I. K. další syn. V České republice chce nadále žít s druhem a nezl. synem, na Ukrajině by nesehnala zaměstnání, návratu tedy bránily důvody ekonomické. V pohovoru konaném téhož dne potvrdila, že se na území republiky zdržuje již od roku 2002 (předtím zde pobývala v roce 2001 po dobu tří měsíců), kdy si zařídila pracovní vízum. Stejně jako v žádosti zopakovala, že na Ukrajině aby ona ani její druh nesehnali práci. O žádosti rozhodl správní orgán 5. března 2009 tak, že ji jako zjevně nedůvodnou zamítl s odkazem na § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Následně podaná žaloba byla zamítnuta krajským soudem.

[3] Druhou žádost uplatnila žalobkyně jménem svým a jménem nezl. syna dne 6. 5. 2010. Ze žádosti a pohovoru konaného dne 10. 5. 2010 vyplynulo, že žalobkyni vedly k podání opakované žádosti důvody uváděné v prvním řízení a navíc přibyla ta skutečnost, že její druh a otec nezl. dítěte byl na Ukrajině pronásledován pro své politické názory a bylo mu vyhrožováno fyzickou likvidací. K této skutečnosti uvedla, že byl členem nějaké politické strany a jeho rodina je pronásledována. Žalovaný o žádosti rozhodl 29. 6. 2010 tak, že ji vyhodnotil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil [§ 10a písm. e) zákona o azylu ve spojení s § 25 písm. i) téhož zákona]. Následně podaná žaloba byla u Krajského soudu v Praze posouzena dne 13. 8. 2010 pod č.j. 47Az 22/2010-22 jako důvodná, rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a vráceno k dalšímu řízení. Pochybení žalovaného spatřoval krajský soud v tom, že se dostatečně objektivním způsobem nevypořádal s tvrzením žalobkyně ohledně politické angažovanosti jejího druhu, ačkoli se jedná o nově tvrzený důvod, pročez zvolený postup žalovaného při přijetí rozhodnutí nebyl v souladu se zákonem. Uložil proto správnímu orgánu, aby v následném řízení toto pochybení napravil.

[4] Správní orgán proto obstaral své poslední rozhodnutí ve věci druhu žalobkyně a současně provedl se žalobkyní dne 7. 9. 2011 doplňující pohovor, ve kterém se

žalobkyně vyjadřovala s ohledem na jeho velmi útlý věk rovněž za nezl. syna. Setrvala na svém předchozím přednesu a toliko doplnila, že nezl. syn se podrobil čištění očního a nosního kanálku vpravo. K tomu doložila lékařskou zprávu s tím, že zákrok proběhnul bez komplikací. Své potíže a problémy nezl. syna dávala do souvislosti s problémy druhá (a otce nezl. žalobce), který požádal v České republice o politický azyl. Žádné konkrétnější informace k jeho případu neuvedla. Připustila, že na Ukrajině zůstal její starší syn, o kterého pečuje babička. Na přímou výzvu žalovaného nezmínila žádné další skutečnosti či problémy.

[5] Následně správní orgán žalobkyni předestřel k seznámení informace shromážděné k situaci na Ukrajině, jednalo se o následující zprávy: Informace MZV č. j. 129871/2010-LPTP ze dne 19. ledna 2010 zaměřena na dodržování lidských práv, institut ombudsmana a přístup k jeho osobě včetně možnosti podání stížnosti proti postupu orgánů státní moci, Informaci MZV č. j. 113176/2009-LPTP ze dne 23. července 2009 zachycující stanovisko k postojům státních orgánů vůči neúspěšným žadatelům o udělení mezinárodní ochrany po jejich návratu, Zprávu MZ USA z 11. března 2010 o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2009, Výroční zprávu Human Rights Watch 2011 z ledna 2011 zaměřenou na Ukrajinu, zprávu Freedom House 2009 – Svoboda ve světě – Ukrajina, ve které je uvedeno, že náboženská práva na Ukrajině jsou stanovena ústavou a zákonem o svobodě svědomí a náboženství z roku 1991 a tato práva jsou obecně respektována. Problémy byly zmíněny ve vztahu k muslimům či pramenily z antisemitické nenávisti, promítly se v otázce ekonomické, kdy docházelo na místní úrovni k blokaci snah netradičních náboženských skupin při koupi nemovitostí event. k prodávám v průběhu restitucí náboženských budov zabavených sovětskými orgány včetně informací obsažených v aktuální databázi ČTK. Žalobkyně uvedla, že pokud by byla sama, tak by jí žádné pronásledování či diskriminace nehrozily, ale problémy dovozuje ve vztahu k potížím svého druhu. V tento moment poprvé zmínila, že rovněž předpokládá v případě návratu náboženské problémy, neboť ona je vyznání pravoslavného, zatímco její druh katolík.

[6] Žalovaný opětovně posoudil uvedené důvody u vědomí svého pochybení vytýkaného mu Krajským soudem v Praze v již citovaném zrušujícím rozhodnutí a na pozadí informací o zemi původu rozhodl dne 12. 9. 2011 tak, že žalobkyni a jejímu nezl. synovi mezinárodní ochranu neudělil.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

[7] V předchozím odstavci uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně jménem svým i jménem nezl. syna včasnou žalobou. Namítla především porušení § 2 odst. 4 a 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, s tím, že žalovaný nedostatečným způsobem zjistil stav věci tak, který je s ohledem na její konkrétní příběh pro rozhodnutí nezbytný. Potvrdila, že sama před svým odchodem z Ukrajiny žádné potíže neměla, nicméně

v důsledku soužití s druhem I. K., se kterým má nezl. syna, považovala návrat na Ukrajinu za vyloučený. Svě přesvědčení opřela o problémy svého druha, které ho před odchodem ze země provázely. Dále zopakovala potíže, které by mohly vzniknout s ohledem a jejich odlišné náboženské vyznání. Vyslovila přesvědčení, že žalovaný měl dát prostor jejímu druhovi, aby mohl konkrétní potíže spojené s jejich návratem na Ukrajinu objasnit. Vyslovila přesvědčení, že v jejich případě jsou naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu a stejně tak důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona. Požadovala zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Správní orgán reagoval na žalobu rovněž podrobným vyjádřením zpracovaným dne 1. listopadu 2011. Při své argumentaci o nedůvodnosti žaloby vycházel z obsahu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, z průběhu opakovaných správních řízení a rovněž zrekapituloval vývoj azylového příběhu druha žalobkyně. Připomněl, že jeho první žádost, ve které bylo rozhodováno meritorně a posouzeny žadatelem I. K. tvrzené politické potíže na Ukrajině, nebyla úspěšná, stejně tak ani následné soudní jednání před krajským a posléze Nejvyšším správním soudem v Brně. Ten kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost rozhodnutím ze dne 13. 10. 2011 č. j. 2 Azs 22/2011-110. Dále zdůraznil, že žádost (především samotné žalobkyně) byla podána zjevně se snahou legalizovat si na území České republiky svůj pobyt. Připomněl, že žalobkyně nejprve po několik let pobývala v republice legálně, pobyt měla upraven dle zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Po zrušení legálního povolení k pobytu se v republice zdržovala nelegálně a žádost o udělení mezinárodní ochrany podala poprvé poté, kdy se jí narodil druhý nezl. žalobce. Poukázal rovněž na udělené správní vyhoštění v květnu 2008 a rozhodnutí soudu v prosinci 2008 (vydán trestní příkaz), kterým byla žalobkyně uznána vinnou tím, že mařila výkon rozhodnutí jiného státního orgánu, neboť se zdržovala na území republiky, ačkoli jí byl pobyt zakázán a navíc užila pozměněnou veřejnou listinu jako pravou (prokazovala se pozměněným průkazem žadatele o udělení mezinárodní ochrany). Správní orgán neshledal žádné důvody, pro které by bylo namístě na žalobce pohlížet jako na uprchlíky „sur place“, když jí uváděné důvody byly dostatečně zohledněny v napadeném rozhodnutí. Skutečnosti, pro které by bylo lze žalobcům udělit některou z forem mezinárodní ochrany neshledal, a proto požadoval žalobu zamítnout.

III. Projednání věci a její posouzení krajským soudem

[9] Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a to při jednání, jehož se žalobci osobně zúčastnili. V průběhu jednání žalobkyně sub 1/ znovu zopakovala důvody své žaloby a k důkazu navrhla výslech svého druha. Krajský soud tomuto návrhu nevyhověl (§ 52 odst. 1 s.ř.s.), neboť za dostatečné dané věci považoval provedení důkazu spisovým materiálem jmenovaného, který se rovněž u zdejšího soudu bránil žalobou proti rozhodnutí

žalovaného ve věci mezinárodní ochrany. Rovněž soud provedl důkaz svým spisem sp. zn. 28 Az 29/2010, zejména rozsudkem zdejšího soudu a následně rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v Brně, které reagovaly na první řízení o žalobě druha žalobkyně, ve kterém tvrdil své problémy (politického charakteru) v souvislosti s jeho členstvím ve Varta Ruchu. Žalovaný setrval na obsahu svého vyjádření, připomněl, k námitce náboženských potíží připomněl, že Informace MZ USA za léta 2009 až 2012 potvrzují v zásadě obsah zprávy Freedom House z roku 2009, problémy druha žalobce byly řešeny v předchozím soudním řízení, a proto setrval na požadavku žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[10] Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

[11] Krajský soud se před rozhodnutím ve věci samé seznámil s obsahem správního spisu, který v listinné podobě obsahuje všechny podklady (žádost o udělení mezinárodní ochrany, pohovor, informace o zemi původu, lékařskou zprávu, podstatné informace o prvním řízení žalobkyně a informace týkající se řízení ve věci jejího druha). Ověřil, že podklady ve správním spise (informace poskytované žalobkyní, zprávy o zemi původu a výsledky předchozích řízení) jsou objektivně zachyceny v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a korespondují tomu, co krajský soud stručně shrnul v části I. odůvodnění tohoto rozsudku. Krajský soud tak konstatuje, že správní orgán při svém rozhodování vycházel ze žádosti žalobce uplatněné dne 6. 5. 2010, z údajů ve vlastnoručně psané žádosti a z pohovoru konaného dne 10. 5. 2011. Současný příběh porovnal s informacemi obsaženými v prvním řízení a rovněž tak měl na zřeteli dosavadní výsledek řízení ve věci mezinárodní ochrany týkající se druha žalobkyně I. K.. O žádosti rozhodoval na podkladě informací uvedených již v části I. odst. [5]. Zprávy pocházejí z objektivních, věrohodných a dohledatelných informačních zdrojů a žalobkyně byla s jejich obsahem seznámena. Sama žádné informace k žádosti nedoložila ani nenavrhl doplnění dokazování.

[12] Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí popsal příběh žalobkyně a důvody, pro které uplatnila za sebe a své nezl. dítě opakovanou žádost zcela korektně. Krajský soud proto toliko připomene, že žalobkyně opustila v roce 2002 Ukrajinu čistě z důvodů ekonomických a poprvé do azylového řízení vstoupila poté, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění a narodil se jí syn. Důvodem opakované žádosti pak učinila obavy z návratu v souvislosti s problémy tvrzenými jejím druhem a případné náboženské problémy pramenící z jejich odlišného vyznání. K oběma skutečnostem se žalovaný podrobně vyjádřil ve svém rozhodnutí. V případě prvního důvodu vycházel v souladu s pokyny Krajského soudu v Praze obsaženými v jeho

zrušujícím rozsudku z výsledků řízení druha žalobkyně I. K., o jehož žalobě a následně podané kasační stížnosti rozhodly soudy, jak je popsáno v odst. [8]. Krajskému soudu je jak z písemných podkladů k dané věci, tak rovněž z jeho úřední činnosti (rozhodoval meritorně o žalobě druha) známo, že jeho příběh byl posouzen jako nevěrohodný a v soudních řízeních úspěšný nebyl. Je tak zřejmé, že důvody žalobců odvozené od jeho údajných potíží nemohou naplnit podmínky § 12 písm. b) zákona o azylu. Doplnění dokazování uložené žalovanému Krajským soudem v Praze tím, že si správní orgán obstaral podklady a výsledky řízení ve věci první žádosti druha žalobkyně považoval zdejší krajský soud za plně dostačující. Případný výsledek pana K. by jistě nemohl přinést žádné další zásadní informace, když vše podstatné byl jmenovaný povinen a zjevně tak i učinil, sdělit v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany. Stejně tak přesvědčivě se žalovaný vypořádal s dalším důvodem, za které byly označeny případné problémy mající původ v odlišném náboženském vyznání žalobkyně a jejího druha a to odkazem na informaci Freedom House 2009, jejíž obsah je zachycen v odst. [5], přičemž obsah dané zprávy sice dílčí problémy zmiňuje, nicméně dopadají na zcela jiné situace nežli žalobkyní nastíněnou jako hypotetický problém. Jistě není bez povšimnutí, že druh žalobkyně ve svém řízení tento důvod vůbec nezmnínil a žalobkyně jej uvedla poprvé v situaci, kdy byla seznámena s obsahem podkladových informací.

[13] Proto se také plně kloní k závěru správního orgánu v tom směru, že žalobci se vstupem do azylového řízení snažili odvrátit svůj nechtěný návrat na Ukrajinu a legalizovat si tímto způsobem další pobyt na území České republiky. Soud tak neshledal důvody pro podrobnější opakování zjištění a závěrů správního orgánu v tom směru, že žalobci nesplňují zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, neboť se se závěrem žalovaného včetně jeho odůvodnění s ohledem na výše popsané ztotožnil. Odkazuje tak na stanovisko Nejvyššího správního soudu v Brně uvedené v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“

[14] Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatelé ve své žádosti nepřednesli informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

[15] Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud na rozdíl od přesvědčení žalobce i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Žalobkyně sub 1/ žádné skutečnosti, které současné rozhodovací praxe obvykle podřazuje pod tento typ mezinárodní ochrany, neuvedla. Za nezl. žalobce zmínila postižení slzných kanálků, pro které se podrobil lékařskému

zákroku, o čemž doložila zprávu. Další negativní vývoj ve zdravotním stavu nezl. žalobce nezmínila, nepředložila žádný důkaz a stejně tak se k této otázce postavila i při soudním jednání. Správní orgán vyhodnotil, že se nejedná o život ohrožující problém, nezl. se podrobil toliko běžnému jednorázovému lékařskému zákroku a matka jako zákonná zástupkyně žádné další problémy netvrdila. K této otázce připomněl, že žalobkyně má na Ukrajině svého prvorozeného syna, ke kterému má vyživovací povinnost a který by si zcela legitimně zasloužil její péči a přítomnost. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uzavřel, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem, když zdravotní stav nezl. žalobce zachycený v lékařské zprávě není život ohrožující a informace o zemi původu návrat žalobců z bezpečnostního hlediska nevylučují. K tomuto krajský soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55.

[16] Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[17] V odůvodnění této části svého rozhodnutí vycházel žalovaný zejména z informací získaných v průběhu správního z četných, objektivních a věrohodných informačních zdrojů (přesně popsány výše), přičemž respektoval rovněž skutečnosti přednesené žalobkyní sub 1/. Dále posoudil tuto otázku máje rovněž na zřeteli obsah, průběh a výsledek řízení ve věci pana K.. Na straně sedmé a osmé svého rozhodnutí zaznamenal žalovaný konkrétní zprávy, které reálnou možnost návratu žalobců z hlediska bezpečnostní situace na Ukrajině dokladují. I v tomto případě se otázkou návratu správní orgán zabýval velmi pečlivě, a proto krajský soud jeho závěry plně aprobuje a krom již uvedeného nemá v konkrétním případě potřebu dalšího doplnění. Nelze pominout, že na Ukrajině žije prvorozený syn žalobkyně, je ve výchově babičky, tedy má objektivně zajištěno zázemí, a proto by bylo pochopitelné, aby žalobkyně sub 1/ měla možnost podílet se na jeho výchově. Ve

shodě se žalovaným tak krajský soud v případě žalobce neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Žalobci tak ve vlasti nehrozí v případě návratu nebezpečí dle cit. ustanovení a jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v jejich případě nezjistil.

[18] Žalobci tak krajský soud nepřesvědčili o opodstatněnosti vznesených námitek, krajský soud žalobu posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

IV. Náklady řízení a odměna ustanoveného zástupce

[19] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci náhradu nákladů řízení k datu vyhlášení rozhodnutí nepožadovali, a proto jim krajský soud jejich náhradu nepřiznal.

[20] Ustanovený advokát požadoval odměnu za dva úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) účast na jednání soudu. Krajský soud proto přiznal odměnu za dva úkony právní služby ve výši 6.200,-Kč [§ 7, § 9 a § 11 odst. 1 písm. a), b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 600,-Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 6.800,-Kč. Tuto částku navýšil o 21% z titulu platby DPH, tedy o 1.428,-Kč na výsledných 8.228,-Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet zvolený advokátem.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 26. června 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně